

sin Tilslutning, spørger jeg ham: hvor højt ønsker det ærede Medlem disse Takster sat?

Det ærede Medlem er jo ikke forvænt med at finde Tilslutning undtagen fra en bestemt Side til sine Tanker og de Forslag, han stiller her i den høje Rigsdag. Derfor undrede det mig slet ikke, at det ærede Medlem er saa henrykt, som han i Dag synes at være ved den Tilslutning, han fra en enkelt Side har faaet. Det ærede Medlem er saa glad derfor, at han straks underskrev den Paastand, som blev fremsat, om, at de Bepærelser, man her naar til, skyldes udelukkende, at man skærer Aldersklasserne fra 60 til 65 Aar bort. Men naar det ærede Medlem hører det ærede Medlem Hr. Holger Larsen eller det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, saa vil det ærede Medlem Hr. Rode være klar over, at disse hans i øvrigt paa saa mange andre Områder allierede har med Hensyn til Bepærelsesoprindelsen en helt anden Opfattelse, og jeg tror ærligt talt ogsaa, det var den, det ærede Medlem Hr. Rode delte, naar han beklagede sig over, at de Takster, her var foreslaaet, ikke var tilstrækkelig høje.

Naar saa det ærede Medlem siger, at naar Embedsmændene er udslidte, kan de faa Pension, og derfor er dette, at man fastholder 60-Aars Grænsen, ganske rimeligt og i nøje Kontakt med den Fremgangsmaade, som følges overfor Tjenestemændene, saa er det en Misforstaaelse; thi det, som det ærede Medlem vil, er, at de vedkommende, saafremt deres økonomiske Forhold i det hele taget tillader det, uanset deres Arbejdsevne, uanset deres Helbredstilstand, ved 60-Aars Alderen skal have Ret til denne Efterløn — lad os kalde det saaledes. Det er en Ret, som Statens Tjenestemænd aldeles ikke har. Denne Ret indtræder for Statens Tjenestemænd først ved 65-Aarsalderen, det ved det ærede Medlem særdeles vel. Statens Tjenestemænd kan faa deres Pension tidligere; saafremt deres Helbredstilstand er en saadan, at de ikke er i Stand til at besørge deres Embede, saa kan de paa Ansøgning faa Pension. Men det kan Personer mellem 60 og 65 Aar ogsaa ved Henvendelse til Kommunalbestyrelserne.

Naar det ærede Medlem siger, at det kan umuligt have noget som helst at betyde, thi Kommunalbestyrelserne kan jo ikke selv faa Lov til at skønne, idet et Overskøn er tillagt Indenrigsministeren, saa vil jeg dertil sige, at dette Forhold er det nødvendigt under Hensyn til hele denne Lovgivnings Karakter at sikre et nogen-

lunde ensartet Præg, saaledes at Forholdet ikke bliver det, at i nogle af Landets Kommuner sidder de fleste mellem 60- og 65-Aarsalderen, som har villet ansøge derom, med Aldersrente, som om de var 65, og i andre Kommuner er de udelukket fra noget saadant. Der maa skabes en vis Ensartethed i dette Forhold, og jeg ser ikke anden og bekvemmere Vej til Frembringelse af denne Ensartethed end den, der er givet Anvisning paa i Lovforslaget.

Jeg tror det ærede Medlem kan berolige sig ganske. Der ligger efter min Opfattelse i det Princip, som gennemføres ved dette Lovforslag, et væsentligt socialt Fremskridt, og de Takster, som her er foreslaaet, er under Hensyn til det økonomiske Niveau her i Landet, Prisforholdene her i Landet saaledes, at de vel ikke kan give nogen, der er henvist til at leve af disse Beløb alene, et rigeligt Udkomme, men dog saaledes, at de er Udtryk for Samfundets Redebønhed til at yde, hvad det formaar for at hjælpe de gamle over Alderdommens Aar; og ogsaa saaledes, at man med beskedne Krav til Livet kan komme igennem ved Hjælp deraf. Derfor skulde det ærede Medlem meget hellere give disse Bestemmelser sin Tilslutning i den Skikkelse, hvori de foreligger, end søge ved Paastande som dem, der her er fremsat om disse Taksters Utilstrækkelighed, at bevare et frit Skøn, som rundt omkring i Masser af Landets Kommuner har ført til Udgifter til denne Sags Løsning, som Kommunerne ganske simpelt ikke er i Stand til at bære, og som, hvis deres Vækst fortsættes i de kommende Aar, saaledes som Tilfældet har været i de senere Aar, økonomisk vil trykke det hele danske Samfund i Knæ.

Rode: Den højtærede Minister mente at kunne høre paa mine Udtalelser nu og ved tidligere Møder, at vi var nær det Tidspunkt, da jeg skulde ud og slaa Sommerens Mønt. (Indenrigsministeren. [Kragh]: Politiske!) Politiske Mønt, ja, det var der ingen Tvivl om, at Ministeren mente. Jeg synes, at man om Ministeren kan sige, at han aabenbart lige er hjemkommet fra en Rejse, hvor han har erfaret, hvor vanskeligt det er for Øjeblikket at slaa Mønt af den Politik, han fører. Vi er ved det Tidspunkt, hvor Møntspørgsmaalet staar paa Dagsordenen her i Rigsdagen, hvilken Mønt Borgerne skal udgive, og hvortil Mønten skal anvendes, og det, som vi oplever i disse Dage, er, at den højtærede Regering vil spare paa Mønten til de gamle og rutte med Mønten til Militærvæsenet, og